

Migranș

www.milvus.ro

Tîrgu-Mureș

Volumul IX, nr. 1-2 • Iunie 2007

Brachyramphus perdix • Foto: Oláh János jr.

Prima apariție al *Brachyramphus perdix* în România

Cea de a treia semnalare a speciei *Brachyramphus perdix* în Palearcticul de Vest, observată la data de 21 decembrie 2006 pe râul Olt, lângă Porumbacu de Jos, județul Sibiu ■ pag. 4

Rezultatele Programului de conservare a vânturelului de seară – 2006

Nagy Attila

coordonator proiect

S-a încheiat primul an al programului dedicat conservării vânturelului de seară, co-finanțat de Uniunea Europeană prin fondul LIFE. Marea majoritate a acțiunilor s-au derulat conform planificării, iar câteva activități au fost reprogramate cu acordul Comisiei după analizarea primului raport intermediar predat în ianuarie 2007.

Cel mai important rezultat al anului 2006 poate fi considerat obținerea restricției la vânatoarea ciorii de semănătură. Grupul *Milvus* are merite incontestabile în faptul că noua lege cinegetică nr. 407/2006 prevede interzicerea vânării la cioara de semănătură în perioada 15 martie – 15 august, perioadă ce acoperă atât cuibăritul ciorii de semănătură, cât și cel al vânturelului de seară. Astfel nu ne pripim afirmând că am contribuit considerabil la asigurarea condițiilor de cuibărit pentru vântureii de seară din România, luând în vedere faptul că 84% din perechile cuibăritoare din aria de proiect au ocupat cuiburi de cioară de semănătură. În prezent se distribuie afișe și se amplasează panouri de avertizare pentru informarea populației în acest sens.

În cadrul acțiunii care are ca și scop managementul prietenos față de păsări ale aliniamentelor de arbori de-a lungul șoselelor, s-au colectat date în special din viitoarele Aree Speciale Avifaunistice (SPA) mai ales din județul Timiș, aliniamentele fiind extrem de importante pentru vântureii din această regiune.

Acest fapt este demonstrat de datele obținute în anul 2006, potrivit cărora 3/4 dintre perechile din Timiș au cuibărit în astfel de habi-

Vânturei de seară • Foto: Mancî Cosmin

tate. Rezolvarea situației nefericite existente pare să fie mai complicată deoarece, spre deosebire de șoselele europene și naționale care sunt gestionate de către direcțiile regionale de drumuri (DRDP), cele județene sunt întreținute de către Consiliile Județene. Momentan se încercă intervenția pentru aliniamentele de arbori de-a lungul tronsonului Zerind – Șimand (județul Arad), unde majoritatea copacilor au fost marcați pentru exploatare, aici existând câteva colonii mici de ciori, cu cinci perechi de vânturei, cuibăritoare în 2006.

Evaluarea stâlpilor electrici periculoși, de medie tensiune, s-a efectuat sincronizat cu cea din Ungaria. În cursul acestei acțiuni, în România s-au controlat în total tronsoane de 35 km, fiind găsite rămășițele a 20 de păsări.

În cursul evaluării porțiunilor de drum extrem de circulat și astfel primejdioase pentru păsări, pe lângă exemplare aparținând altor specii (vânturel roșu, dumbrăveancă, etc.), s-au găsit trei vânturei de seară călcați de mașină, toate cele trei cazuri având loc în apropierea locului de înnoptare de la Uivar (Timiș). Deoarece în anul 2006 nu a fost depistată existența anumitor tronsoane de drum cu păsări lovite de mașini, în cazul în care acest rezultat se va repeta și în 2007, se va renunța la amplasarea semnelor de circulație

pentru reducerea vitezei.

Din păcate în cursul monitorizării activităților ilegale s-au notat doi vânturei de seară împușcați. În afara acestor două cazuri, s-au mai identificat ca și factori periclitanti deranjarea păsărilor în timpul cuibăritului și scoaterea puilor de cioară din cuib.

Programul de monitorizare a inclus evaluarea populațiilor cuibăritoare de cioară de semănătură și vânturel de seară și respectiv, urmărirea dinamicii din perioada de premigrație de toamnă. În urma evaluării coloniilor de ciori din anul 2006 a rezultat un număr de 35 de colonii (din care în 24 au cuibărit și vânturei de seară) cu 2923-3420 de perechi. Luând însă în vedere faptul că unele regiuni au rămas neacoperite din cauza crizei de timp (o parte din județele Satu Mare și Timiș), se poate avansa ipoteza că populația din aria de proiect poate fi considerabil mai mare.

Anul 2006 poate fi considerat unul „negru” privind cuibăritul vânturelului de seară, având loc multe pierderi din cauza condițiilor meteorologice nefavorabile (furtuni și ploi îndelungate). Datorită acestor factori perioada de cuibărit s-a întins până în luna august, observarea puilor nezburători fiind posibilă chiar și în această perioadă. În aria de proiect din România s-au identificat 187 de

continuare în pag. 3

continuare din pag. 2

perechi, repartizate pe județe în felul următor: Satu Mare – 5 perechi, Bihor – 38, Arad – 93, Timiș – 51.

Cu toate că numărul perechilor cunoscute a fost cel mai mare în anul trecut (datorită celor 70 de perechi noi găsite), s-a putut constata din păcate o descreștere a populației cuibăritoare. Au fost puține locuri în care numărul perechilor a crescut față de anii precedenți (+5 perechi). Pe lângă acestea, 112 de perechi s-au menținut în aceleași locuri, însă unele colonii mici au dispărut definitiv (-11), iar în cazul altora numărul perechilor a scăzut (-44). Populația din Ungaria (cunoscută foarte bine), a avut de asemenea o scădere de 10% în anul 2006 (ajungând la 558 perechi).

În cursul monitorizării locurilor de înoptare folosite în perioada de premigrație din toamnă s-a consta-

tat faptul că locul de lângă Uivar este unul tradițional. Observațiile sincrone au fost făcute șapte zile la rând (în ziua de miercuri) (când studenții de la biologie aveau curs de ecologie), cei mai mulți vânturei fiind semnalăți de fiecare dată din vecinătatea acestei localități din județul Timiș. Pentru Ungaria, numărul maxim înregistrat a fost de aproape 3500 exemplare (a doua săptămână, 30 august), iar pentru România, de 480 (27 septembrie, Uivar). Se poate observa că numărul maxim de exemplare din locul de înoptare din Banat a fost înregistrat mult mai târziu decât în țara vecină, ceea ce ne face să credem că multe păsări au ajuns la Uivar din Ungaria urmându-și ruta de migrație spre sud, deoarece limita sudică a Ungariei se află cu 100 km mai la nord de comuna bănățeană.

Centralizarea rezultatelor din ac-

tivitățile de monitorizare prevăzute pentru anul 2007 se va face prin baza de date on-line dezvoltată de către Centrul de Monitorizare al MME – BirdLife Hungary. Detalii despre aceasta – și multe altele – se pot afla de pe site-ul Grupului Milvus (www.milvus.ro) și de pe cel oficial al proiectului (www.falcoproject.hu), care este deocamdată în construcție. ■

Recensământul berzei albe în județul Sibiu 2007

Friedrich Philippi

În perioada 1-15 iunie 2007 am efectuat și în acest an recensământul berzei albe în județul Sibiu. Pe drumuri mai mult sau mai puțin bune am parcurs 1200 km pentru a recenza 119 localități. Dintre acestea în 94 de localități am înregistrat 164 de cuiburi ocupate. În comparație cu anul trecut am găsit mult mai puține cuiburi neocupate dar aproape de două ori mai multe perechi fără pui. Numai 80 % dintre perechi au avut pui. Cauzele au fost ploii torențiale cu grindină (la Racovița), furtună care a dat jos pui sau chiar cuibul (la Cristian și Șelimbăr) sau focurile de artificii nocturne din centrul orașului Sibiu care au speriat berzele adulte așa încât acestea au părăsit cuibul în timpul clocitului.

Berzele care au clocit cu succes au avut în medie 3,49 de pui. Începând din anul 1988, de când fac acest recensământ, acesta este rezultatul cel mai bun după anii 2004 (3,63) și 2003 (3,56). În 18 localități am găsit cuiburi cu 5 pui (de ex. la Daia, Agnita, Laslea, Cristian, Dealu Frumos, Cislădioara sau Sadu) iar în și mai multe localități cuiburi cu patru pui.

Deși barza albă este ocrotită de lege din nou au dispărut câteva cuiburi, fiind demontate de om (de ex. la Cristian sau în centrul municipiului Sibiu).

Tot mai multe berze preferă să cuibărească pe stâlpi. Pentru prima dată procentajul lor a depășit 50%. De ex. în Scorei, localitate cunoscută până acum câțiva ani pentru mulțimea cuiburilor, majoritatea lor pe șuri, au mai rămas doar șase cuiburi, toate pe stâlpi. Din păcate cei responsabili pentru transportul energiei electrice din județul Sibiu încă nu au urmat exemplul colegilor lor din alte

județe (de ex. Mureș sau Satu Mare) în sprijinirea berzelor prin construirea de suporturi, evitând astfel stricăciuni la conductorii electrici. Cele câteva suporturi existente în județul nostru au fost ridicate prin inițiative private la Cristian și Daia, respectiv anul acesta la Stejeriș, unde suportul nu a fost ocupat însă de berze, aceștia reconstruind-uși cuibul direct pe stâlpul învecinat.

Și în acest an localitatea cu cele mai multe cuiburi din județ a fost Cristian, unde am înregistrat 25 de cuiburi cu 76 de pui. Urmează localitățile Orlat cu 11 cuiburi și 32 de pui, Scorei (6/19), Nocrich (6/15), Dealu Frumos (5/16), Racovița (5/11), Șura Mică (4/10) și Cislădie (4/6).

Dacă nu luăm în considerare suburbiile Turnișor și Gușterița în municipiul Sibiu mai persistă trei cuiburi în orașul de jos, toate trei fără pui. Există însă și localități în care după o lipsă de câțiva ani au reapărut cuiburi de barză (cum ar fi la Biertan și la Gura Râului). ■

Brachyramphus perdix pe Olt

Szabó József jr.

La data de 21 decembrie 2006, am efectuat o ieșire pe Olt pe porțiunea dintre Porumbacu de Jos și Avrigh (SB). În 2006 decembrie, probabil din cauza căldurii, nu apăruseră încă specii ca rața sunătoare sau ferestrușul mic ambele, destul de frecvente în pasaj.

Am coborât din tren la Porumbacu de Jos și ajungând la pod m-am uitat după stoluri de păsări, unde sunt concentrările mai mari. Lângă malul nordic al râului la peste un kilometru de punctul unde mă aflam am văzut o pasăre colorat alb-negru, de talia unui corcodel care se scufunda relativ frecvent.

Din cauza distanței și a binoculului (nu aveam telescop la mine) numai silueta și culorile dominante se puteau vedea așa încât mi-am zis că cel mai probabil este un corcodel de iarnă. Totuși, modul în care se scufunda, parcă se arunca în apă, și grosimea gâtului nu erau potrivite pentru o specie de corcodel. M-am gândit că acele contraste (albul de pe partea anterioară a gâtului cu negrul de pe cap și partea posterioară a gâtului și de pe spate) sunt create din cauza luminii puternice, dar capul puțin ridicat mi-a făcut să exclud și această specie. Mi-a rămas o singură șansă pentru identificarea speciei: să mă apropie de ea, și pentru că se mișca aproape de digul de pe malul celălalt al râului m-am hotărât să mă duc în spatele digului pentru a nu-i da șansa să zboare înainte de a o vedea. Am fugit (spre fericirea câinelui meu Karcsi) în spatele digului și la punctul pe care-l fixasem de la distanță, unde trebuia să se afle pasărea, mi-am scos capul de după dig. Am încremenit, în sensul propriu al cuvântului: pasărea se afla la o distanță de circa 10 metri în fața mea, și era ceva ce nu văzusem niciodată! Era

un alcid cu o mărime situată undeva între un corcodel mic și corcodel cu gât negru, dar după cum văzusem și înainte, cu gâtul mult mai gros. Pasărea era neagră pe cap și pe spatele gâtului precum și pe spate. Sub mandibulă și pe partea anterioară a gâtului precum și pe piept, albă. Aripile erau negre, însă terțiarele și penele de pe baza aripii erau albe formând câte o pată albă pe baza aripilor.

Zece minute m-am uitat la pasăre de după dig, și încât ne suporta prezența relativ bine (Karcsi se plimba pe dig în timp ce eu mă uitam), m-am hotărât să mă mai apropie. În momentul în care m-am ridicat pasărea și-a luat zborul, destul de greoi ajutându-se cu aripile și cu picioarele bătând apa. Aripa era relativ scurtă și ascuțită, neagră iar dedesubt era gri. Pentru ca nu aveam determinatorul la mine m-am gândit să-l sun pe prietenul meu cu care ieșim pe Olt de ani de zile după păsări, Ciprian Fântâna, și care, după speranțele mele, se putea afla în apropierea unui determinant. Specii de Alcidae nu am văzut, deși petrecusem câteva zile atât la Marea Nordului cât și pe cea Baltică, așa că singura specie de care mi-am adus aminte din determinant că ar avea pată albă pe spate era alcă cu oglindă (*Cephus grylle*), fiind convins că era specia pe care o văzusem. L-am rugat pe C. F. să se uite în determinant la această specie și să-mi confirme observația. Însă descrierea mea nu se potrivea cu desenele din determinant, la nici o specie din palearticul de vest (determinatorul în cauză fiind unul al tuturor speciilor din zona biogeografică amintită).

L-am rugat pe C. F. să se uite și în alte determinatoare eventual pe internet la speciile de alcide poate reușim astfel să identificăm specia. Am fost ferm convins că este vorba despre *Cephus grylle* într-o haină intermediară, care dintr-o cauză necunoscută, nu figurează în determinatoare. C. F. m-a sunat înapoi în scurt timp și a zis că descrierea pe care i-am făcut-

o prin telefon se potrivește speciei *Brachyramphus perdix*. Reacția mea a fost promptă: i-am zis câteva lucruri urâte, dar în același timp am devenit puțin trist că nu reușesc să fac o descriere a unei specii cu ajutorul căreia se poate determina acea pasăre, deși sunt pasărar de un timp relativ lung (de când mă știu). Numai din interes profesional l-am întrebat pe F. C. ce este cu specia asta (nefiind familiar nici măcar cu genul) unde trăiește și de ce s-a gândit la ea. Mi-a povestit că specia trăiește undeva în Kamceatka și a fost văzută cu o lună înainte la Devon (Anglia). Încât, după părerea mea, Oltul mijlociu nu seamănă din punct de vedere ornitologic cu litoralul englezesc, am rămas ferm convins că specia văzută de mine este altceva decât *Brachyramphus perdix*.

Când am ajuns acasă, primul lucru a fost să mă uit în determinant la *Cephus grylle*, iar după aceea la toate speciile de alcide din palearticul de vest. Spre mirarea mea nici una nu semăna, dar în neștiința mea, am crezut în continuare că este totuși vorba despre o haină intermediară a speciei *Cephus grylle* neinclus în determinant. Parcurgând câteva sute de poze pe internet, mi-am dat seama că nu poate fi vorba despre specia bănuită de mine, așa că am deschis scrisoarea lui C. F. care conținea nenumărate adrese care duceau la pagini cu și despre *Brachyramphus perdix*. În continuare m-am uitat la toate speciile de alcide din lume, iar pasărea pe care-o văzusem pe Olt, în dreptul localităților Porumbacu de Jos și Glâmboc, fără nici un dubiu era un exemplar adult aparținând speciei *Brachyramphus perdix*! Singura specie de confuzie *Brachyramphus marmoratus* putea fi exclusă cu ușurință, acesta din urmă având două pete albe pe ceafă.

Eram într-o situație delicată, văzusem o specie din palearticul de est, dar la care nu am reușit să fac nici măcar o poză doveditoare! Astfel, am îndrăznit să anunț doar câteva per-

continuare în pag. 5

Brachyramphus perdix • Foto: Oláh János jr.

continuare din pag. 4

soane, fiind incredibilă observația în continuare și pentru mine. Dintre păsările din Tg.-Mureș, l-am sunat pe Daróczi Szilárd și ne-am înțeles că, în cazul în care pasărea este prezentă și a doua zi, îl sun și o să vină și ei.

A doua zi dimineață eram pe malul Oltului și, echipat cu un aparat de fotografiat, așteptam în mașină să se ridice ceața. Pe la ora 11, ceața a început să se rupă, iar pasărea era în același loc unde o văzusem și cu o zi înainte. I-am anunțat imediat pe prietenii din Mureș care în jurul orei 14 au și sosit cu 2 mașini. Am reușit să facem poze doveditoare, astfel știri a putut să fie lansată pe internet. Prima reacție a fost din Ungaria, de la Oláh János, care m-a anunțat că ar veni. Astfel, dimineața următoare ne uitam împreună cu ei și cu încă două persoane de la Odorheiu Secuiesc însoțiți și de C. F care sosise cu puțin timp înainte de la București la *Brachyramphus perdix* de pe Olt.

De Crăciun, pe la amiază, am mai ieșit odată cu F. C. și cu fiul meu, însă pasărea nu am mai văzut-o.

Brachyramphus perdix a fost identificată prima oară în palearticul de vest în Elveția, unde un exemplar tânăr a murit în plasele pescarilor cândva între 15-18 decembrie în anul 1997. Un exemplar tânăr a mai apărut și la Devon în Anglia, la data de 7 noiembrie 2006, care a fost văzut de peste 3000 de persoane numai în câteva zile.

Specia cuibărește în copaci, deseori departe de țărni, pe țărni vestic

al mării Ochotsk, precum de la peninsula Kamceatka până la insulele Sahalin. Iarna își petrece la sud de zona de cuibărit, în perioada asta putând fi văzută și în apele marine de lângă Coreea de Nord, iar în America de Nord este considerată o specie rară. Interesant totuși este faptul că o bună parte a observațiilor din America de Nord provin din interiorul continentului.

Observația de la Porumbacu de Jos, este a treia apariție a speciei din palearticul de vest. Este probabil cea mai interesantă specie de pe lista avifaunistică a României, care în trei zile a fost văzută de peste 20 de persoane.

În lipsa documentației adecvate determinarea speciei a fost greoaie, însă cu ajutorul internetului toate speciile asemănătoare au putut fi excluse cu ușurință.

Trebuie să-i mulțumesc lui Ciprian Fântână pentru ajutorul pe care mi l-a acordat în determinarea speciei, precum și tuturor persoanelor care au venit să vadă și să documenteze această specie inedită cu imagini fotografice doveditoare. Nariko Oka (Institutul de Ornitologie Yamashira, Japonia) mi-a confirmat că este vorba despre o pasăre adultă și mi-a trimis cercetările proprii publicate despre specie, iar Marcel Haas m-a ajutat în strângerea bibliografiei europene a speciei. Le mulțumesc și lor pe această cale. ■

În data de 26. XII. 2006 pe eleșteul de la Tăureni (MS) Barabási Cs., Bodó B., Daróczi J. Sz., Gyékény G. și Ölvédi Sz. au observat o femelă adultă de rață catifelată (*Melanitta fusca*). Pasărea înota în vecinătatea câtorva exemplare de lișită, rață cu cap castaniu, rață sunătoare și rață mare. Specia are o apariție relativ rară în interiorul țării. ■

Pe lacul de la Balta Albă (BZ), la data de 2006. XI. 27, Daróczi J. Sz. și Komáromi I. au observat un număr de 75 de lebede de iarnă (*Cygnus cygnus*) care înotau desprinse în grupuri mici; majoritatea lor purtând penaj de adult. Deși este o specie de pasaj regulată, în interiorul țării este rară. Despre grupuri de dimensiuni asemănătoare avem cunoștințe doar de pe teritoriul Dobrogei. ■

La 28.VIII.2006 Daróczi J. Sz. a observat la Tg.-Mureș un ex. tânăr de lup de mare mic (*Stercorarius parasiticus*) cu penaj de fază deschisă. Pasărea zbura în direcția sud deasupra râului Mureș. La noi în țară specia are o apariție sporadică dar regulată în timpul migrației, dar este rar observată în interiorul țării, fiind mai obișnuită pe litoral. ■

În ultimul timp, observațiile referitoare la lebăda mică (*Cygnus columbianus*) s-au înmulțit. După ce specia a fost semnalată în mod regulat pe râul Olt, lebăda mică a fost identificată și în alte părți ale țării. Astfel la Balta Albă (BZ) în data de 13. I. 2007 Bodó B., Lőrincz J., Ölvédi Sz., Urák I. și Zeitz R. au identificat 2 exemplare, iar la 18. I. 2007 Kelemen A. M. și Papp T. la Fundata (IL) au observat un stol de 13 de ex. ■

În data de 13. IV. 2007 lângă Sfântu Gheorghe (TL) Mancic C. O. a observat un exemplar mascul de codobatură cu cap galben (*Motacilla citreola*) care se mișca împreună cu un exemplar de codobatură albă (*Motacilla alba*). În zona cercetată a avut loc un puternic pasaj de codobature (fiind observate toate cele 4 specii) de sute de exemplare, cu precădere codobaturi albe, trecând dimineața în jurul orei 06:00. ■

Sanctuar al biodiversității sau, Clisura Dunării

Milca Petrovici

După unicele habitate și specii ale zonei Herculane, coborând pe Cerna în jos, după 18 km ajungem în golful pe care acest râu îl formează la vărsarea în Dunăre, pregătiți pentru a urma cursul în amonte al marelui fluviu, într-un adevărat paradis ornitologic, herpetologic, entomologic, botanic, geologic și paleontologic, motivul constituirii Parcului Natural Porțile de Fier.

Dacă avem ocazia să ne uităm cu luneta în timpul pasajului, în golfurile Cerna, Mraconia și Dubova, dar și de-a lungul întregului mal al Dunării, se observă cu miile cormorani mici, rațele mari, împreună cu cele mici, rațe cu cap castaniu, rațe moțate, rațe sunătoare, rațe catifelate, fereștrași mici, mari și moțați. De asemenea, îndeosebi în golful Orșovei, spre Porțile de Fier, au fost deseori observați corcodei cu gât roșu sau negru, corcodei mici, cufundaci polari, rațe de ghețuri și extrem de rar, eideri. Acestea se observă mai ales în pasaj sau sezonul hiemal, această zonă situându-se pe o cale de migrație care face legătura între Câmpia Panonică și Peninsula Balcanică.

Din acest punct, la ieșirea din Cazanele Mari, pe malul drept, făcând parte din Parcul Național Djerdap, se poate observa în special când nivelul apelor din barajul Porțile de Fier sunt scăzute, Tabula Traiana, vestigiul al vremelniceii ocupații romane.

Continuăm drumul, spre

amonte, spre locurile în care Dunărea se îngustează tot mai mult și curgând prin numeroase marmite de eroziune, formează acele vârtejuri și curgeri turbulente, care au dat numele de Cazanele Dunării (Mici și Mari). În această zonă, Dunărea săpând în calcar, pe verticală, mai mult de 250 m, a format spectaculoase formațiuni carstice: turnuri, hornuri, lapiezuri și peșteri, adâncimea apei în momentul de față, în Cazane, ajungând la 45 m.

Din satul Dubova, lăsând mașina la șosea, putem urca pe un traseu printr-o pădure de cer (*Quercus cerris*) și șiblicuri, unde se pot vedea elementele submediteraneene, ce dau vegetației un caracter termofil, atât de specific zonei: scumpia (*Cottinus coggygrya*), pinul negru de Banat (*Pinus nigra ssp. banatica*), *Tulipa hungarica*, *Stipa danubialis*, inul galben de Banat (*Linum uncinerve*), etc. După 30 minute de urcuș (dacă nu ne oprim la pozat multitudinea de gușteri, scorpioni (*Euscorpius catpathicus*) sau viperele cu corn ieșite pe calcare), ajungem pe vârful Ciucaru Mare (318 m). De aici putem urmări cu binoclu și eventual depista locurile de cuibărit ale celor câteva perechi de rândunici roșcate (*Hirundo daurica*), în fisurile din

peretele abrupt al muntelui, care coboară până la nivelul apei, acolo unde Dunărea are cea mai mică lățime, de 150 m. Tot în acest versant cuibăresc și lăstunii de stâncă *Ptyonoprogne rupestris* și drepnelele mari (*Apus melba*).

Pe drumul până la Svințița (centru de comună pentru satele sârbești), cu puțin noroc, așa cum am avut într-o prea călduroasă zi de luna aprilie, puteți observa, citez din carnetul de teren: "două perechi de *Falco vespertinus* împechindu-se pe stâlpii de curent, un exemplar de *Milvus milvus* observat de la 20 m, pe un stâlp de curent la viaductul Povalina, un exemplar de *Falco naumanni* pe un turn al Cetății Tri-Kule, două exemplare în dans nupțial de *Pernis apivorus*, un adult de *Aquila chrysaetos* rotind peste stâncile de deasupra Svințiței...".

O părăsire a șoselei de pe malul Dunării pentru 3 ore pentru a vizita pini negrii de Banat de pe vârful nekului vulcanic Treskovăț, înseamnă o trecere prin modul tradițional de trai a comunității sârbe, printre colibe răsfirate pe dealurile împădurite. Pe acest drum este imposibil să nu te întâlnești deopotrivă cu *Testudo hermanni*, *Coluber caspius*, *Ablepharus kitaibelii*, (tot uitându-

continuare în pag. 7

te cu atenție după nelipsitele vipere cu corn), dar și cu *Emberiza cirhus*, *Phoenicurus phoenicurus*, *Ficedula hypoleuca*, *F. parva*, *F. albicollis*, *Oenanthe hispanica*.

Tot demult, întrebata fiind care este anotimpul în care este recomandată a se vizita Clisura Dunării, am fost pusă în mare dilemă, neștiind să aleg răspunsul. Oscilam între iarna miilor de păsări de pe Dunăre, primăvara cu livezile înflorite și poienile colorate de orhidee, vara pentru cei rezistenți la căldură, doritori să-și culeagă singuri smochinele

prezente peste tot, în curți sau livezi, sau toamna în care dealurile iau parcă foc de roșul frunzelor de scumpie, înainte de începerea marului pasaj ornitologic.

Răspunsul corect și îndemnul meu din suflet este următorul: mergeți oricând și oricât, fiecare dintre anotimpuri având un farmec și o magie aparte. Condiția este să luați și unul sau mai mulți prieteni, pentru a avea cu cine să împărtășiți toate uimirile și bucuriile, cu care în mod garantat, acest sanctuar al biodiversității vă va îmbogăți sufletul. ■

Emys orbicularis vs *Trachemys scripta elegans*

Sos Tibor

Superprotejata (de ex. IUCN 2003) țestoasă de apă europeană (*Emys orbicularis*) este o specie cu areal de răspândire largă în Europa, însă pe mare parte din această vastă zonă de răspândire statutul ei oscilează între vulnerabilă și periclitată. Raritatea ori chiar dispariția ei sunt cauzate de dispariția, schimbarea, fragmentarea, desecarea și/sau poluarea habitatelor umede, de colectării în scopuri teraristice, de deranjarea ciclului natural, de extincția datorită numărului redus de exemplare, de distrugerea locurilor pentru depunerea pontei, local și de pescuit, de introducerea speciilor neindigene de pești, de circulație și de vânatoare.

În România specia este periclitată (excepție populațiile din Delta Dunării), din unele zone chiar a dispărut. Comparativ cu

țările vestice avem puține informații despre răspândirea și situația actuală a speciei în mare parte a țării. Situația vulnerabilă a speciei a devenit și mai instabilă odată cu apariția speciei nord-americane *Trachemys scripta* (mai ales cu subspecia *elegans* originară din bazinul râului Mississippi numită broasca țestoasă cu tâmple roșii sau de Florida) ca obiect de marfă datorită înfloririi comerțului de animale de companie de după '89.

În mod interesant și ușor de înțeles în SUA încă din 1975 comerțul cu *Trachemys* pe teritoriul statelor a fost interzis. În Europa comerțul cu această specie este dominată de Spania și de Italia. Cea mai mare consumatoare (la propriu-zis și la figurat) de *Trachemys* este însă Asia. În a doua jumătate a secolului 20 anual circa 5 milioane de exemplare au ajuns pe masa asiaticilor. În Europa este vândută doar ca animal de companie. Însă „iubitorii” de țestoase cam după 3-4 ani de teraristică „înfocată” încearcă să scape de țestoasele de care s-au plictisit, care nu vor să

Literatura de specialitate autohtonă dispune doar de un număr restrâns de date referitoare la răspândirea vrăbii negricioase (*Passer hispaniolensis*). Specia cuibărește în zonele de șes al Olteniei, Munteniei și în Dobrogea, dar o putem întâlni și în sudul Moldovei. Din interiorul Bazinului Carpatic românesc este menționată ca pasăre clocitoare doar din două puncte (Munteanu D. 2002). Membrii asociației noastre au identificat specia prima oară în luna mai al anului 2000 în vecinătatea localității Ciuchici (CS) unde au observat un grup format din 10-12 ex. La 2. VII. 2006, Daróczi J. Sz., Miholcsa T., Sos T. și Zeitz R. tot în această localitate au depistat două colonii cu 10 și respectiv 4 perechi a căror cuiburi erau construite în partea de jos a cuiburilor de barză albă. Pășările cuibăreau în colonie mixtă cu vrăbii de casă (*P. domesticus*). ■

La data de 26. VI. 2006 Moldován I., Pintér B. și Verseckzi N. au observat un exemplar de acvilă de stepă (*Aquila nipalensis*) în vârstă de doi ani între localitățile Cheia și Casian (CT), observație care a fost documentată și cu fotografie doveditoare. În ultimii ani au crescut observațiile referitoare la această specie (vezi Migrans 2005, vol. VII, nr. 4) care se datorează cu siguranță creșterii numărului de observatori și o regularitate mai accentuată a observațiilor de teren. ■

Pe lacurile de acumulare de pe râul Bistrița, în vecinătatea localității Lespezi (BC) la data de 9. V. 2006, Daróczi J. Sz., Deák A. Zs., Papp T. și Zeitz R. au observat un pescăruș cu trei degete (*Rissa tridactyla*) în vârstă de doi ani. Pasărea vâna și zbura deasupra apei împreună cu cele trei specii de chirighițe mai apoi s-a așezat între pescărușii (răzător, sur și pontic - *L. cachinnans*) care stăteau pe mal. La 20. V. 2006, la cetatea Tri Kule de lângă Șvinița (CS) Kelemen A. M. și Papp T. au identificat un alt ex. tânăr (în penaj de doi ani) al speciei. Pe lângă faptul, că specia are o apariție rară la noi chiar și în perioada de toamnă târzie-iarnă, este de remarcat apariția lui în perioada de sfârșit de primăvară. ■

Țestoasă de apă - Foto: Sándor D. Attila

Țestoasă de Florida cu tâmples roșii - Foto: Dan Mihăilă

continuare din pag. 7

moară și sunt în continuă creștere, dându-le drumul în natură. Din această cauză apariția speciei în natură a fost semnalată deja din 14 țări europene. În parte arealul original a lui *Trachemys* se află în climă temperată astfel ocuparea habitatelor din Europa este posibilă și în afara țărilor sudice. În prezent cunoaștem cazuri de eclozare reușită doar în Italia, Spania și Franța. În Franța este cunoscută eclozarea a celor două sexe în împrejurări naturale. Eclozarea celor două sexe la țestoase este importantă și datorită faptului că sexul embrionilor este termodependentă, la temperaturi mai mari apar femele, la mai mici masculi, astfel temperatura mediului face posibilă continuitatea populației în această zonă. Femelele au deșus 2-15 ouă și fertilitatea medie a fost de 60%. Unde specia nu se poate reproduce, acolo longevitatea ei aduce cu sine probleme, fiindcă în aceste locuri cu numărul crescând de țestoase eliberate va ajunge la o densitate considerabilă. *Trachemys* în habitatele din arealul originar apare cu mai multe specii de țestoase. Prezența speciei și abundența relativă a celorlalte specii se află în relație negativă. Acest rezultat dovedește superioritatea

competițională a lui *Trachemys*. În Europa *Trachemys* se află în competiție cu *Emys* pentru hrană, locurile de depunere a pontelor și de înșorire. În această competiție *Trachemys* este superior și din cauza că ajunge mai devreme la maturitatea sexuală, are fecunditate mai crescută și adulții ajung la mărimi mai mari. Unde cele două specii trăiesc împreună, acolo *Emys* prezintă greutate corporală mai mică și mortalitate crescută față de locurile unde trăiește singur. *Emys*-ul apare în habitate nedaranjate cu 2-30 de exemplare pe hectar, pe când *Trachemys* poate prezenta și o abundență de 100 exemplare/hectar.

Țestoasa de apă europeană apare pe lista speciilor Natura 2000. Pe alocuri este protejată ca specie umbrelă, astfel protejând și habitatul și speciile din habitatul respectiv. În prezent cel mai mare nivel în educația ecologică despre specie este atins de centrul de protecție austriac care se ocupă exclusiv cu prezentarea și protecția speciei. În Europa unde a apărut și *Trachemys*, în protecția lui *Emys* pe lângă alte activități apare și activitatea de capturare a exemplarelor de *Trachemys* eliberate.

Conform datelor recente în

România s-au sesizat exemplare de *Trachemys* în habitate naturale sau seminaturale în județele Bihor, Covasna, Mureș, Tulcea și Constanța. Specia apare în lacuri de agrement și în București. După estimările profesorului Dr. Ghira Ioan (Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca) 1 *Trachemys* revine la 1000-2000 locuitori în mediul urban, deci ar exista un trafic de 5.000-10.000 de exemplare pe an. Dacă presupunem că numai 10% ajung la maturitate, putem deduce că în fiecare an 500-1000 de exemplare ajung în mediu natural.

Plasticitatea lui *Trachemys* este dovedită și de experiențele mele cu această specie. Din 2003 țin în captivitate 6 exemplare, care au ajuns la Vivariul din Cluj din motivele obișnuite în astfel de cazuri. Cele mai mari femele au între 1,5-1,7 kg. În afară de perioada rece, când hibernează chiar și 5 luni la temperaturi de 2-5°C, țestoasele au rezervat un habitat seminatural în aer liber (Rupea, județul Brașov). Grupul cu un singur mascul se reproduce anual, astfel femelele depun ouă. O femelă chiar a deșpus de două ponte într-un singur an, unul la mijlocul verii și unul la

continuare în pag. 9

începutul toamnei. Ouăle depuse ajung la 10-14 la număr. Însă nu am date despre fecunditatea ouălor. Specia este activă și în apă de 4-5°C. Masculul își execută dansul nupțial în fața femelelor chiar și în octombrie.

Problema cu cei care cumpără *Trachemys* este că nici nu știu ce cumpără. Dacă ar fi întotdeauna cineva lângă cumpărător care ar completa cu niște informații reale informațiile lingușitoare pe care le dă vânzătorul, poate ar fi alta sfârșitul tranzacției. De exemplu este important de știut că i. drăguța țestoasă ajunge la 25-30 cm lungime (carapacea) și 1,5-2 kg greutate în numai câțiva ani și atunci va avea nevoie de un loc destul de mare, ii. că are o poftă nemaipomenită și o nevoie la fel de mare de a murdării apa, ce va duce la schimbarea unei mari mase de apă de 2-3 ori săptămânal, și iii. că va trăi cu noi cam 50-75 de ani. Vânzătorul câteodată uită și despre lucruri ca țestoasa are nevoie și de razele soarelui și că nu este doar acvatică, sau că mâncarea necorespunzătoare cauzează o dezvoltare monstruoasă. Însă în cazul că cineva tot ar mai vrea să țină o țestoasă, ce după părerea mea este un lucru extraordinar și plăcut, luați legătura cu organizațiile unde ajung și țestoase cu tâmpile roșii, de unde le puteți adopta gratis și veți primi și sfaturi în legătura cu ținerea corectă a speciei. Grupul de Lucru pentru Protecția Amfibienilor și Reptilelor are ca plan organizarea unei rețele (*trachemys.adoption.ro@groups.yahoo.com*) cu oamenii care doresc să adopte țestoase și organizațiile care primesc și donează țestoase pentru adopție.

În legătură cu *Emys* GLPAR va încerca, 1. localizarea, evaluarea

situației actuale și protejarea cât de cât posibilă a habitatelor populațiilor, mai ales din Transilvania, 2. monitorizarea acestor populații (cu ajutorul voluntarilor), 3. obținerea și eliberarea exemplarelor ținute în captivitate sau deținute în scopuri comerciale, iar în legătură cu *Trachemys* 4. capturarea exemplarelor aflate deja în mediu natural, 5. în zonele unde capturarea este greoaie sau chiar imposibilă, se va urmări monitorizarea locului până la găsirea modalității de a rezolva problema, 6. localizarea a noi locuri cu *Trachemys* în natură, 7. informarea potențialilor cumpărători de statutul de problemă ecologică a speciei (e.g. broșuri), și 8. înlesnirea adoptării exemplarelor capturate sau date spre adopție. Vom încerca introducerea a celor două specii și în activitatea de educație ecologică a grupului. Vom încerca realizarea acestor puncte în cadrul unor proiecte pilot.

Suntem deschiși oricărei colaborări și așteptăm pe oricine care dorește să participe la activitățile noastre. Apreciem orice informație ori sfat în legătură cu propusa activitatea de mai sus.

Contactați-ne!

Adresă poștală:

O.P. 3 C.P. 39 540620 Tg.-Mureș;

E-mail: glpar05@gmail.com;

Mobil: 0742-271.369 ■

La data de 16 noiembrie 2005, Ionescu D. T. și Szabó J. jun au observat un ex. de prundăraș de munte (*Charadrius morinellus*) în penaj de iarnă la Dumbrăvița (BV). Atenția observatorilor a fost atrasă de strigătul caracteristic al speciei care a zburat deasupra cleșteului. Alte două observații provin de la Urák I., care la 12. IX. 2006 a identificat în M-ții Retezat, în apropierea Vf. Custura la 2450 m altitudine un ex. tânăr, și de la Kovács I., care la 4. IX. 2006 a semnalat specia (ex. juv.) în M-ții Măcin, pe culmea Pricopan. Specia cuibărea în trecut în Carpații Meridionali, însă nu dispunem de date recente care ar reconfirma acesta. ■

În ultimii ani, în țara noastră rândunica roșcată (*Hirundo daurica*) prezintă o ușoară expansiune în privința arealului său de cuibărit. Locurile de cuibărit sunt cunoscute din sud-vestul țării, sudul Dobrogei, sporadic fiind prezent și în M-ții Apuseni. În 29. XI. 2006, Daróczi J. Sz. și Komáromi I. au găsit cuiburile speciei în vecinătatea localităților Balabancea și Nifon (TL). În prima localitate a fost depistat un singur cuib iar în a doua două cuiburi, construite în locuri caracteristice, preferate de către specie - sub poduri. Informația despre cuibăritul speciei în zona Nifon provine de la Dr. Cogălniceanu D. care în acel an a găsit un cuib cu 5 pui. Unul dintre aceste cuiburi a fost ocupat și în acest an. La 6. III. 2007 între localitățile Gura Dobrogei și Târșușor (TL) Daróczi J. Sz., Ölvedi Sz., Siklódi A. și Zeitz R. au găsit rămășițele unei cuib construite sub un pod. La poalele M-ților Măcin, în vecinătatea orașului Măcin (TL) la ferma de tutun în primăvara și vara anului 2007 Daróczi J. Sz., Kovács I., Sos T. și Zeitz R. au observat în mod repetat prezența a 2-4 exemplare care au cuibărit în această zonă. Localitățile menționate mai sus sunt situate în Dobrogea Centrală și de Nord, de unde cuibăritul speciei - după cunoștințele noastre - nu era dovedită. ■

Capcane pentru herpetofaună

Vlad Ciofleac
Florin Buzinca

Periodic, în intervalul martie - octombrie membrii Grupului de Lucru pentru Protecția Amfibienilor și Reptilelor efectuează deplasări pe raza localității Buftea, IF pentru a monitoriza și salva amfibienii și reptilele rămase captive în cabinele de foraje din zonă.

O parte dintre acestea sunt acoperite cu un capac metalic însă majoritatea nu au acest dispozitiv, reprezentând un pericol atât pentru oameni cât și pentru faună. Intrarea are aproximativ 1m², iar suprafața camerei este de 6 m², cu o adâncime de 2 m.

Dintre speciile salvate, cea mai des întâlnită este buhaiul de balta cu burta roșie (*Bombina bombina*), urmată de tritonul cu creasta (*Triturus cristatus*), broasca roșie de pădure (*Rana dalmatina*), broasca mare de lac (*Rana ridibunda*), tritonul comun (*Triturus vulgaris*), broasca de pământ brună (*Pelobates fuscus*),

Tritoni și izvoarași salvați din camere de foraj - Foto: Vlad Ciofleac și Florin Buzinca

broasca râioasă verde (*Bufo viridis*), brotăcel (*Hyla arborea*), gușter (*Lacerta viridis*). De asemenea au fost întâlnite cadavre de cârțițe și șoareci de câmp.

O parte sunt inundate, altele au și vegetație iar adăpostul este asigurat de diferite obiecte aflate pe podea, astfel că din sute de exemplare eliberate, doar 2 au fost găsite moarte, un brotăcel și un juvenil de broască mare de lac.

Rolul capacelor etanșe mai constă și în faptul că riscul de a fi poluată resursa de apă subterană

este mic. Fiind etanșeizate aceste cabine subterane și igienizate corespunzător, nu poate ajunge nici un fel de deșeu care ar putea constitui un pericol pentru poluarea pânzei freatice, pe care populația o consumă (fără să își dea seama).

Autoritățile au fost informate de această situație iar în cazul în care aveți cunoștințe de prezența unor astfel de capcane artificiale vă rugăm să contactați un membru al GLPAR. ■

Studiul ihtiofaunistic al brațelor moarte ale râurilor Olt și Râul Negru din județul Covasna

Hegyeli Zsolt

În anul 2005, în cadrul „Bursei Milvus” am beneficiat de finanțarea proiectului intitulat Studiul ihtiofaunistic al brațelor moarte ale râurilor Olt și Râul Negru din județul Covasna, cu privire speci-

ală la unele specii stagnofile rare sau periclitare. Proiectul și-a propus analiza ihtiofaunei brațelor moarte de pe cursul total al Râului Negru și porțiunea din județul Covasna al râului Olt, în vederea întocmirii unui plan de conservare pentru unele specii rare și a habitatelor acestora. Principalele obiective au fost: evaluarea efectivelor a patru specii țintă, stabilirea răspândirii și frecvenței speciilor invazive în aceste ape, precum și identificarea speciilor de pești

care se reproduc.

Brațele moarte ale râurilor de șes, formate ca urmare a regularizării acestor râuri, constituie habitate caracteristice, azi reprezentând în Ardeal aproape unicul loc de trai ideal pentru câteva specii de pești și alte vertebrate. În afară de degradarea treptată a acestor habitate, cei mai importanți factori periclitanți pentru aceste specii sunt de natură antropică, ca introducerea unor specii străine, piscicultura, poluarea apelor sau

continuare în pag. 11

lipsa de toleranță a speciilor fără importanță economică.

Speciile țintă ale proiectului au fost patru specii de pești care arată un regres numeric în toată țara, fiind deci vulnerabile sau chiar periclitat, și care sunt strâns legate de aceste habitate: fufa (*Leucaspius delineatus*), linul (*Tinca tinca*), caracuda (*Carassius carassius*) și țiparul (*Misgurnus fossilis*).

Am constatat o mare lipsă a lucrărilor referitoare la ihtiofauna Depresiunii Brașovului, în această regiune aproape nefăcându-se cercetări de acest gen.

Cercetările s-au efectuat pe porțiunea dintre Târgu Secuiesc și Chichiș a Râului Negru, respectiv pe cursul Oltului între Sf. Gheorghe și Hărman. Deplasările pe teren s-au făcut în perioada iulie-noiembrie 2005. Brațele moarte au fost vizitate de două, respectiv trei ori, cu scopul adunării de date faunistice. Metodele utilizate pentru colectare: pescuitul cu cârșnicul (plasa de tip ridicător), pescuitul cu setca și cu minciogul (acesta din urmă pentru colectarea puțietului). Ca metodă indirectă s-a folosit chestionarea pescarilor (în unele cazuri, metoda s-a combinat cu verificarea capturii pescarilor). Munca de laborator a constat din determinarea cu un binocular a puțietului greu de identificat pe teren.

În cele 16 brațuri moarte cercetate au fost găsite un număr de 26 de specii, 6 specii fiind introduse. Cele mai frecvente specii s-au dovedit a fi carasul, oblețul, babușca și bibanul. Speciile stagnofile caracteristice acestor habitate pot fi considerate babușca, roșioara, linul, caracuda, țiparul, zvârluga și bibanul. A fost semnalată și o serie de elemente reofile, acestea

de obicei fiind prezente în număr redus, boișteanul, avatul, beldița, mihalțul, ghiborțul. Dintre speciile autohtone unele nu pot fi considerate băștinașe în aceste ape. Acestea sunt plătica, crapul și somnul, și probabil batca, acestea fiind aduse de către pescari. Speciile invazive sunt reprezentate de murgoiul bălțat, carasul și bibanul-soare, pe când cele introduse (și nedevenite invazive) sunt amurul, *Hypophthalmichthys molitrix* și *Micropterus dolomieu*.

De asemenea au fost identificate acele specii care se reproduc în brațele moarte (specii din care s-au prins exemplare juvenile sau subadulte). Acestea sunt: știuca, babușca, roșioara, fufa, oblețul, beldița, plătica, caracuda, carasul, crapul, zvârluga, bibanul-soare și bibanul.

Două dintre speciile găsite se regăsesc în anexa 2 a Directivei Habitatare sunt țiparul (*Misgurnus fossilis*) și zvârluga (*Cobitis elongatoides*); o a treia specie, răspărul (*Gymnocephalus schraetzer*), deși semnalată de pescari dintr-unul dintre brațele moarte, nu a mai fost găsită.

Speciile țintă:

Fufa (*Leucaspius delineatus*) a fost găsită în 2 brațe moarte (fiind prima semnalare a speciei din depresiunea Brașovului), în amândouă locuri existând populații aparent stabile, cu numeroase exemplare juvenile. Un posibil factor periclitant pentru specie o reprezintă răspândirea murgoiului bălțat (*Pseudorasbora parva*) în aceleași biotopuri.

Linul (*Tinca tinca*) este prezent în 3 brațuri moarte, doar într-unul dintre acestea este frecvent (aici se pescuiește regulat). Deși nu pare să aibă concurenți invazivi specia arată un accentuat regres în toată

țara, la fel ca și caracuda care este strict stagnofilă. Datorită populațiilor mici pe care le are specia chiar și pescuitul poate fi considerat un factor periclitant.

Caracudă (*Carassius carassius*) a fost găsită într-un singur braț mort al Râului Negru, și într-unul lângă Olt. Amândouă populații sunt autosustăinătoare, una dintre ele fiind foarte puternică dar datorită prezenței carasului (*Carassius gibelio*) în același biotop și aceasta este vulnerabilă. În ultimii 10 ani caracuda a dispărut din mai multe puncte din Depresiunea Brașovului, unde mai înainte era abundentă. Singurul factor periclitant specific al speciei este prezența carasului, această specie concurentă ocupând cu totalitate locul ei.

Țiparul (*Misgurnus fossilis*) a fost găsit în 4 brațe moarte, în 3 dintre acestea fiind aparent rar. Fiind o specie a cărei abundență/prezență este greu de stabilit, nu este exclus să existe în număr mai mare, chiar și în alte ape cercetate, fără să fi fost găsit de mine. Prezent (probabil în număr redus) în Râul Negru. În județul Covasna populații puternice se mai găsesc în canalele de desecare ale mlaștinilor. Specia a suferit un regres, atât numeric cât și de areal, în ultimile decenii, din cauza dispariției habitatelor caracteristice.

Speciile introduse și invazive:

Amurul (*Ctenopharyngodon idella*) este prezent într-un singur braț mort transformat în eleșteu, în număr însemnat, dar unde probabil nu se reproduce. Pe moment nu poate fi considerat specie invazivă, cu toate că în anumite locuri există acest risc.

Murgoi bălțat (*Pseudorasbora parva*): specia de pește invaziv

continuare în pag. 12

care a arătat o răspândire spectaculoasă în țară în ultimele decenii, și care se acomodează foarte ușor la o serie de habitate. Totuși, apele stătătoare eutrofe cu vegetație abundentă reprezintă o preferință a murgoiului bălțat. Deși am găsit specia într-un singur braț mort, este probabilă o mai mare răspândire a acesteia în aceste ape. O cunosc din numeroase puncte din depresiunea Brașovului, mai ales din lacuri și șanțuri, dar există și în unele ape curgătoare.

Carasul (*Carassius gibelio*) este prezent în absolut toate brațurile moarte cercetate în care există pește, într-unele este singura specie prezentă. Fiind un competitor puternic al caracudei (*Carassius carassius*), face ca aceasta din urmă să dispară din apele unde mai înainte era specie eudominantă. De asemenea prezent în Olt și în Râul Negru.

Specia *Hypophthalmichthys molitrix* se găsește în același lac cu amurul, unde din 2003 există o populație mare. Situația sa este

asemănătoare cu cea a amurului. Nu este specie invazivă.

Bibanul-soare (*Lepomis gibbosus*), deși prezentă în mai multe puncte din depresiunea Brașovului, are o răspândire aparent lentă în regiune. Fiind un important consumator de icre, este o specie invazivă indezirabilă.

Micropterus dolomieu: specie până acum nesemnălată în depresiunea Brașovului. S-a găsit într-un singur braț mort al Râului Negru, folosit mult timp ca eleșteu. Aici probabil a fost introdusă accidental, însă și-a alcătuit o populație stabilă. Nu am informații despre caracterul invaziv al speciei, deși cazul de față pare a fi o

dovadă asupra acestui lucru.

Rezultatele obținute ne dau o imagine amplă asupra compoziției specifice a ihtiofaunei din brațele moarte, iar găsierea celor patru specii țintă justifică importanța acestor habitate periclitare.

În cursul anului 2006 o parte a acestor habitate au fost propuse pentru desemnare ca pSCI în rețeaua Natura 2000. ■

Nr.	Specie	Nr. apariții	Origine
1	<i>Esox lucius</i>	5	A
2	<i>Rutilus rutilus</i>	5	A
3	<i>Ctenopharyngodon idella</i>	1	I
4	<i>Scardinius erythrophthalmus</i>	3	A
5	<i>Squalius cephalus</i>	2	A
6	<i>Phoxinus phoxinus</i>	1	A
7	<i>Aspius aspius</i>	1	A
8	<i>Leucaspis delineatus</i>	2	A
9	<i>Alburnus alburnus</i>	7	A
10	<i>Alburnoides bipunctatus</i>	1	A
11	<i>Blicca bjoerkna</i>	1	A
12	<i>Abramis brama</i>	1	A
13	<i>Tinca tinca</i>	3	A
14	<i>Pseudorasbora parva</i>	1	I
15	<i>Carassius carassius</i>	2	A
16	<i>Carassius gibelio</i>	13	I
17	<i>Cyprinus carpio</i>	2	A
18	<i>C. carpio f. hungaricus</i>	1	A
19	<i>Hypophthalmichthys molitrix</i>	1	I
20	<i>Misgurnus fossilis</i>	4	A
21	<i>Cobitis elongatoides</i>	2	A
22	<i>Silurus glanis</i>	1	A
23	<i>Lota lota</i>	1	A
24	<i>Lepomis gibbosus</i>	1	I
25	<i>Perca fluviatilis</i>	6	A
26	<i>Gymnocephalus cernuus</i>	1	A
27	<i>Micropterus dolomieu</i>	1	I

A – autohton;

I – introdus

Publicația Asociației pentru Protecția Păsărilor și a Naturii "Grupul Milvus"
Apare la fiecare trei luni

Redactor:
Kelemen A. Márton

Tehnoredactor:
Farkas Sándor

Corectură lingvistică:
Daróczi Szilárd

Adresa:
Op. 3, Cp. 39.
540620 Tirgu-Mureș, România
Tel/fax: (+4) 0265 264726
E-mail: office@milvus.ro
Web-site: www.milvus.ro

ISSN 1454-0290